

කුරුටු කවි සිසිර දිසානායක

පිටිනේ මෙනෙක් කල්
මා ලියූ මිහිරි කවි
කෝ කියා නුඹ මනෙත්
අසද්දි විටින් විට....

ගොළු වුණොමි මම, මට ම
වචන දුනසක් අතර
ඒ ලියූ "කුරුටු කවි"
සිහිවෙලා අහිමෙනක...

මබ ගැන ම හිත - හිතා
අති සැරිය කිය - කියා
කුරුටු ගාමිත් කපා
මා ලියූ "කුරුටු කවි"
මන ගෙදර මා උන්න
පුංචි මගෙ කාමරේ
පුංචි මේසේ සිරව
තම අති පාළුවේ...

තනු වලින් මන බදින
මියැසියේ සැරසිලා
මියුරු හඬ රාවයේ
පද ගැසී - ගී වෙලා
මටත් නොදැනී සෙමින
රවටලා මා රැගෙන
සුළං හමනා අතේ
ගියා පා වී අත ..

පිටිනේ කියා දුන්
අතේ මගෙ අතින්සක
මා ලියූ "කුරුටු කවි"
ලාවිවුව අතදුල්...!
ලාවිවුව අතදුල්.....!!

සත්ගුණවත්, සුගතපාල....

නායනසේන චන්තිනායක

අන්ධ ආපු ජංගි අඳුන්
අපිත් එක්ක බිබි බිබි
දාමු ගනේ එල්ලිගෙන
බිලි බාපු සුගතපාල

කසිපු කාලක් දාගෙන
බණමඩුවේ පිකරයෙන්
මල්වට්ටිය ලංසු ගියපු
අපෙ පංතියෙ සුගතපාල

කසිපු බුලින් එක්කම
කුදලාගෙන උමී යනදා
කඳුළු වැටුන මනේ දැසට
දුක හිතිලා පැටවුන් ගැන

මැමබර් වන්දෙන් දිනලා
රජෙක් වනේ ගමට අඳවින්
හිරිඳින පන්තිය වෙනුවෙන්
උමේ වීර කතා අනල
උනුලාගන්නට බැර තැන
ගමම එදා අඳව්වා බං
අමිමපල්ල සුගතපාල

කළු අඳුගෙන බාල් නටල
සුදු අඳුගෙන සැබිට ගිය
සල්ලි මිටිගනේ අත ගෑ
සත්ගුණවත් සුගතපාල

වංචාවක පැරලිලා
මංවු කුට්ටම දාගෙන
උසාවියට උමී යනකොට
තුන් නොදකිත් හිතුන මවං
අපෙ පිටින ලංසු ගියපු

මං කිව්වනෙ රසිකා ගුණවර්ධන

මං කිව්වනෙ
මැඩම කෙනෙක් වෙන්න බෑ කියල
මයා තමයි කිව්වෙ
තත්වෙන් උසස්වෙයි,පසින් වැඩිවෙයි
පෙන්වන්න එකටත් වාසියක් වෙයි
කට්ටියත් සලකයි අරව මේවා.

දැන් ඉතිං කොනොමද
කොල්ලොයි බල්ලොයි ආං බාං කරලා
රතු පෑනෙන් ඉරි කොටු අඳලා
දැවසෙම උන්ගෙ පුශ්න විසඳලා
ගෙදර එතකොට බාගෙට මැර්ලා.

වැඩකාර වර්ගෙට සුවි එක අඳලා
නොද්දක් බතක් උයල වලං නෝදලා
පනුවදට සාරියෙ රැලි ටික හඳලා
නෑගෙන එතකොට පෙරහැර ගිහිල්ලා.

කෙලින්ම අඳුට වැටෙව මියක්
මොන කවිද එතකොට,
මයානං කැමති අති
ලෙසියු කවි ල එනෙමනෙ කියන්නෙ
ඒ වුනාට මට දුකයි.
කෝ ඉතිං අද දැවසටවත්
එකක් කවියක් ලියවුනේ නෑනේ .

මයාටනං මොකෝ, තව හිනාත් වෙනවා.
ඒ හිත්ද තමයි මං කිව්වෙ
මැඩම කෙනෙක් වෙන්න බෑ කියලා



සිසිර රූප සුනිල් විජේසිරිවර්ධන

පැයින්තැන් කවියාගේ සිසිර බිය නම් කවියේ පරිවර්තනය. මෙය
යුරි ධීවරාගේ ගේ කවි නමින් ධීවරාගේ තවකච්චාට කෙළවර පාඨක-
යාට තබුවන කාව්‍යය අනුච්චිතයට අයත් කවියකි. පැයින්තැන් වැනි
කලාකරුවන් ප්‍රකාශන හිදුනා සම්බන්ධයෙන් වෙනක මුහුණ දෙන
දුෂ්කරතා, අනතුරු, දැඩිම ගැන කථන අගි පරිපෑමින් බබ
කියෙව්වෙත් වෙම කවියේ යටි තලයේ අදහස ගන්නට පුළුවන. බිය
පුරා නොකඩවා දැනෙන ඉටිපහන හිඳිමාණ ශ්‍රමයට සම්බන්ධයි.
සිසිර බිය යන හැරුණු ම වේ පැයින්තැන් තුළ අතර බබ. තව
ලොකු කන්දුණක් වෙනත නියමනවා කියවා බලන්න

බෙදුම් මායිම් මැකී හැරම
සුදුසු සුදුසු මුළු පොළොවම
ඉටිපහන දැවුනි මේසය මත
ඉටිපහන දැවුනි

.....
ගිමත් කල මෙරු රංචු
අඳෙන මෙන් ගිනි දැල්ලට
හිම කැරලි අඳෙයි මිදුලින්
කවුළු රාමුව මැදදට

.....
හිම සුළි කඳු තල උඩ
අඹයි ඊතල හා කව
ඉටිපහන දැවුනි මේසය මත
ඉටිපහන දැවුනි

.....
සුදු දිළෙන සිලිට පිට
පතින වෙයි දික් සෙවනලි
බැඳි දෙඅත් , හරස් කළ දෙන
ඉරණම හරස් පාරක

....
හිම පාවහන් යුලක්
වැටෙයි බිම හඬ නගමින්
හැලෙයි කළලලි අඳුලට
ඉටි පහන් සිරසින්

.....
ධවල තුසර සන මිහිදම්
අදුර තුළ ගිලෙයි හැම දෙය
ඉටිපහන දැවුනි මේසය මත
ඉටිපහන දැවුනි

.....
නල රොදක් පිඹිසි දැල්ලට
සුරුදුවක් දිගාර්ග මෙන් තටු
පෙළුමුමක තාපය විහිදෙයි
කුරුසාකර හැඩයෙන්

.....
පෙබර්වාරිය පුරා හිම වැනි
නොකඩවා එක දිගට,
ඉටිපහන දැවුනි මේසය මත
ඉටිපහන දැවුනි

සති අන්ත පන්තරවල ලුහුඬු දැන්වීම් තීරයයි. මිහිම දෙසක්
විකුණා ගැනීමට මේ අතිරේකය ඉතා ප්‍රයෝජනවත් වන අතර
ඒවායේ නොවිකිණෙන දෙසක් නොමැත. සමහරුන් මේ
වෙනුවෙන්ම සති අන්ත පන්තර මලට ගනිති.

පළමු කොටසෙන් කියවෙන පරිදි කවියේ කථා නායකයා එවන්
ලුහුඬු දැන්වීම් තීරයක පළවී අති දැන්වීමක් දැක, එය
පරිස්සමට කපා වෙන්කොට මේසය මත තබා, පන්තරයක්
රැගෙන තමන්ගේම ගමනක් යන්නට සැරසේ. කවුරුන් හෝ
ලුහුඬු දැන්වීම් තීරයෙන් කිසියම් දැන්වීමක් සිරවට කපා
වෙන්කර ගන්නේ තමාගේ දැඩි අවධානයට එය පාත්‍ර වුවොත්
පමණි. ඒ දේ තමාට ඉතා වටහේ නම් පමණි. නමුත් ඒ
දැන්වීමේ කුමක් විකුණා තිබුණා දැයි අපි නොදනිමු. ඔහු
පන්තරේ අනෙක් කොටසින් රැගෙන කොතේ යන්නේ දැයිද
අපි නොදනිමු. එය කුහලකි. කවියේ කියවෙන පුද්ගලයාටම
අනන්‍ය වූ හැසිරීමකි.

එලෙස තික්මුහු නැතත්තා පාර දිගේ ඔහේ අඳිද ගෙන යයි.
ලුහුඬු දැන්වීම පරිස්සමට ගෙදර ගියා, පන්තරයක් රැගෙන
ඉබාගාගේ යන මේ ගමන තුළ කෙනෙම කිසියම්
විවිකිවිච්චාචිත්, සංකීර්ණ මානසික විසඳුමක් පෙළෙන
බවක් අපට පෙනේ. නමුත් ඒ සඳහා සාධාරණ හේතු තිබිය
හැකිය. අපි ඒවා නොදනිමු. අපි තවමත් ඒ මිහිසාව මතුපිටින්
පමණක් දකිමු. අනතුරුව හේ 'පේමන්විටෙට්' එක් තැනක
මොනොතක් නතර වී නැටෙන නැටවත් දැන්වීම් තීරයේ ඒ
හිස්තැන තිබුණු තැන ගැන ආවර්ජනය කරයි. පන්තරේ
හිස්තැන යනු ඔහුගේම පිටිතයේ හිස්තැනක් බව ව්‍යංගයෙන්
අඟවේ. 'නැටෙන නැටවත් විමසමි'යි කීමෙන් ඔහුට පිටිතයේ
විරුද්ධ එක් තැනක් ගැන පුනරාවර්තිව මෙහෙති කිරීම හා ඒ
දුක්ඛ සංතාප ඔස්සේම ඔහුගේ පිටිතය ගෙවී යන බවක්
නොකියා කියවේ.

තුන්වන කොටසින් කියවෙන පරිදි ඔහු තමාවම පුශ්න කරන්න

පටන් ගනී. 'අඩු-ලුහුඬු කම් හැනි ලුහුඬු දැන්වීමක්' ගැන ඔහු
කතා කරයි. මෙහිදී අනුප්‍රාසය තුළින් උත්ප්‍රාසය මවන අයුරු
අපුරුය. ඔහු පරිපූර්ණ ලුහුඬු දැන්වීමක උපරිම වචන ගණන
කියැවෙයි තමන්ගෙන්ම අසයි. වචනෙකට ගෙවිය යුතු මුදල තවම
රුපියල් සියදැයි අසයි. මින් හැතවෙන්නේ ලුහුඬු දැන්වීම් ගැන
කිසිදු යාවත්කාලීන දැණුමක් ඔහු සතු නොවන බවත් හදිසියේ මේ
අස ගැටුණු දැන්වීමෙන් ඔහුගේ කල්පනා ලෝකයත්, ප්‍රකෘති
ලෝකයත් දෙකම උඩ යටිතල වූ බවත්ය. අඩු-ලුහුඬු කම් හැනි
ලුහුඬු දැන්වීම් තිබේදැයි දැන් ඔබට කිව හැකිද? එය දුටු වෙලේ
පටන් අනවරත සිහිවිලි පාලයක පටලා, මේ තරම් දුර රැගෙන
වින් උඩ බිම බල බලා සිටින තත්ත්වයට අඳ දැමීමම, ඒ ලුහුඬු
දැන්වීමේ අඩු-ලුහුඬු කම නොවේද?

කවියා විසින් අන්තිමම කොටසින් ඉතා සියුම්ව, වැල්වාරම් කිසිත්
නොමැතිව එක එල්ලේම සිදුවූයේ කුමක්දැයි සාරාංශ කරයි. 'ඔබට
නේ එක්කැකි'යි කීමෙන් දැන්වීමේ තිබුණේ කුමක් දැයි කියා
වැටහේ. තම ප්‍රේමවන්තිය, හෝ බිරිඳ ඔවුන් එ'දවස එකට පිටත්
වූ හිටිය, විකුණන්නට පත්තරේට දාලාය. ඒත් එක්කම ඉන්
හැඟවෙන්නේ ඔවුන් දෙනෙකු වෙන් වෙන්ව පිටත් වන බවයි.
නමුත් ඔහු තවමත් ඒ සුන්දර අතිතයට ආදරේ කරයි. ඔවුන් විසූ
කුඩා හිටිය විකුණන බවට පළකර තිබූ කුඩා ලුහුඬු දැන්වීම පවා
සිරවට කපා මේසය මත තබා ආවේ එහිසාය. එය මෙතෙක් දුර
ඔහුට රැගෙන ආවේ එබැවිනි. අවසන ආදරයක නටබුන් උරදරා
සිටින, හෝ අහිද්දා අන්සතු වීමට හියමින ඒ පැරණි හිටිය ළඟ
තනර්ථ ඒ ලස්සන අතිතය ගැනද මෙනෙති කරන්නේ එහෙයිනි.
මුළු මහත් ලබැඳි අතිතයක්ම අන්සතු වී අති කල, තමාටත්
කාලෙකට පෙර යම්කිසි උරුමයක් තිබූ හොඳික හිටියක
'අන්සතුම්ම' කුමන අරුමයක්ද?

සති අන්ත පන්තරයක පළ වූ කුඩා ලුහුඬු දැන්වීමක් කෙනෙකුට
මුලුතමය ගනු-දෙනුවක් පමණක්ම වෙද්දී, තවත් කෙනෙකුට
'අතිතය රැක්කැකි' මහාර්ඝ සිහිවටනයක් වේ. කාලය ඒ සියල්ල
තීරණය කර ඇත.